

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κεντ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀγαθῆς παρασχόν εἰς τὴν πόρῃν ἡμῶν ἐπιχειρήσις καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐλευθεριακοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ, δε. 35. Ἐξαμήνου: δε. 19. Τριμήνου: δε. 10.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγέλου Γρ. Δ. 50. Ἀγγέλου Κρ. 30 καὶ λοιπῶν Ἀκουσίων σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Δουπλῶν χωρῶν φράγκα ἄλλια 25. Ἐξαμήνου καὶ Τριμήνου ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

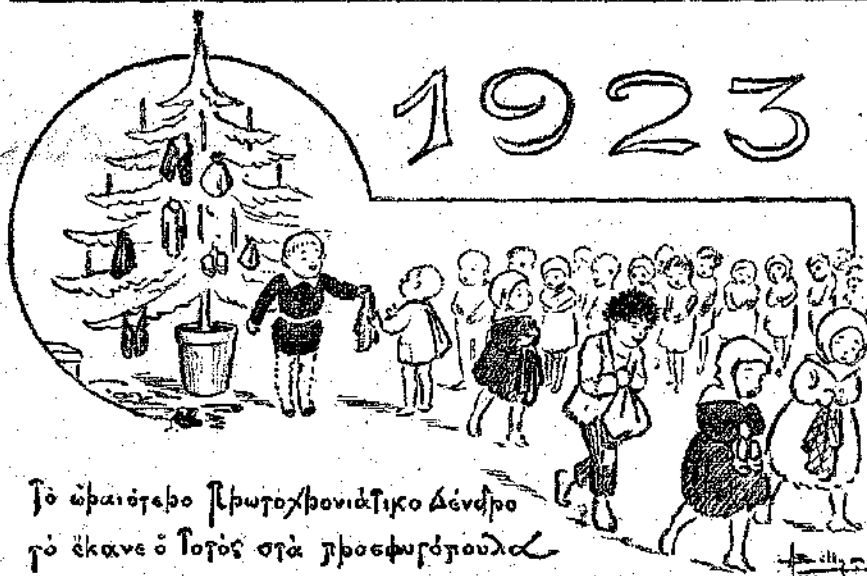
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδουαίτου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' -- Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1922

Ἔτος 45ον -- Ἀριθ. 5

Τὸ ἑβραϊστὲρο βρωτοχρονιάτικο δένδρον τὸ ἔκανε ὁ Τοῦρὸς σὺν προσφυγόπουλοις

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΙΕ ΓΙΡΑΡΔΕΤ']

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον, εἶδε μιὰ οἰκογένεια καρβουνιάρηδων ποὺ εἰτοίμαζε φαί.

Ἀνάμεσα τοὺς δίσκρινε καὶ τὴ μικρὴ ἀνεψιά του, κόκκινη ἀπὸ εὐχαρίστηση, μὲ τὸ γέλιο στὰ χεῖλη.

Με τὴνα χέρι κρατοῦσε μιὰ φέτα μαῦρο ψωμί, μὲ τ' ἄλλο ἓνα κομμάτι τυρί, κι ἔρωγε γεμάτη δρεῖτη!

Ἴδου εἰ εἶχε συμβῆ: Ἀπ' τὸ μονοπάτι ποὺ περνοῦσε ἡ Ζίνα, καβάλλα ἀκόμη στὸ Σαχέλ, πέρας ἓνα φίδι.

Τὸ ἄλογο, καθὼς τὸ εἶδε, τέντωσε τ' ἀετιά του κι ἀνορθώθηκε ἀπότομα.

Ἡ μικρὴ βασίλισσα δὲν περιμένα τέτοιο κίνημα εἶχε ἀφήσει τὸ χαλινάρι, γιὰ νὰ πιάσῃ τὴν πεταλοῦδα, καὶ στήριγμα δὲν εἶχε. Ἐχασε λοιπὸν τὴν ἰσορροπία καὶ κατακόλησε στὴ γλῶσση.

Ἀποθόμβησε, μὰ ἄνοιξε γρήγορα τὰ μάτια, κόννησε τὰ μέλη της καὶ βεβαιώθηκε πὺς δὲν εἶχε κανένα κόκκαλο σπασμένο, οὔτε ἄλλη πληγὴ πουθενά.

Ἐνῶ ὅμως ἡ Ζίνα καταγινόταν σὲ τέτοιες ἐξετάσεις, ὁ Σαχέλ ἀπομακρύνονταν γοργά.

Ὅταν θυμήθηκε νὰ καθάλλικεψη, τὸ ἄλογο εἶχε χαθῆ ἀπὸ μπρὸς της. Τὸ ζήτησε, τὸ φώναξε, μὰ τοῦ κάκου.

Τότε πιά πήρε τὴν ἀπόφαση νὰ περάσῃ τὴν ἡμέρα της στὸ δάσος, κάτω ἀπ' τὸν ἥσκια τῶν δένδρων.

ἤξερε πὺς ἡ ἀποουσία της θάνησυχος τοὺς δικούς της καὶ βοήθεια δὲν ἔ' ἀροῦσε νὰ της ἔρθῃ.

Μάζεψε λουλούδια, κελάθησε σὺν τὰ πουλιά καὶ παρακολούθησε τὰ μурμήγια ποὺ κουβαλοῦσαν σπόρους μεγαλύτερους ἀπ' αὐτὰ τὰ ἴδια.

Σιγά-σιγά ὅμως ἡ διασκέδαση αὐτῆ της ἐφάνηκε μονότονη. Θάλησε νὰ γυρίσῃ στὸ παλάτι. Πῆρε ἓνα μονοπάτι κι' αὐτὸ τὴν ἔβγαλε μπρὸς στὴν οἰκογένεια τῶν καρβουνιάρηδων.

Ἐκεῖνοι, καθὼς τὴν εἶδαν, τὴν πῆραν γιὰ νεράϊδα, γιὰ ὄψασια ποὺ σὲ λίγο θὰ χανόταν ἀπ' τὰ μάτια τοὺς.

Ἡ Ζίνα προχώρησε καὶ τοὺς διγῆθηκε τὴν περιπέτειά της. Φρόντισε ὅμως νὰ κρύψῃ τ' ὄνομά της.

Τῆς ἐπρότειναν νὰ μοιραστοῦν τὸ ταπεινὸ φαγητὸ τοὺς, πράγμα ποὺ ἡ μικρὴ βασίλισσα τὸ δέχτηκε μ' ὄλη της τὴν καρδιά.

Ρουκνίζοντας τὸ ξερὸ ψωμί, κου-

βέντιαζε μαζί τοὺς, τοὺς ρωτοῦσε γιὰ τὴ δουλειά τους, τοὺς εἶπε πὺς ζήλευε τὴν τόχη τοὺς καὶ γρήγορα οἱ καρβουνιάρηδες, μαγεμμένοι ἀπὸ τίς χάρες της, ἔκαναν κέφι.

Ὁ γερνιότερος συλλογίστηκε κίβλας νὰ κρατήσῃ τὸ κορίτσι, κι' ἂν δὲν τὸ ζητοῦσε κανεὶς, νὰ τὸ κἀνῃ δουλεύτρα του.

Ὁ πρίγκιψ Ροδόλφος πειράχτηκε βέβαια πολὺ δὲαν εἶδε τὴν ἀνεψιά του μὲ τέτοια συντροφιά. Μὰ ἦταν χαρῶμενος ποὺ τὴν ἴδρε, καὶ μάλιστα χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἐλιάθη, ὥστε δὲν τὴ μάλωσε καθόλου.

Ὅταν ἡ Ζίνα τὸν εἶδε, φώναξε:

— Ἀ, θεῖς μου, νάξεραι εἰ ἄμορφα ποῦναι δῶ!.. Δοκίμασε αὐτὸ τὸ μαῦρο ψωμί. Τὸ δικὸ μας δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ σου!

Μὰ ὁ ἀνιβασιλιάς πλησίασε μὲ ἔφος ἀσθηρῶ:

— Ζίνα, τῆς εἶπε, ἄφησα τὴ θεία σου νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα. Ὅταν ὁ Σαχέλ γύρισε μόνος του, λίγο ἔλειψε νὰ τῆς ἔλθῃ συγκατῆ.

Καθὼς ἄκουσε ἡ Ζίνα αὐτὰ τὰ λόγια, ταραχθηκε. Ἡ ἀπερισκεψία της ἦταν μεγάλη, μὰ κι' ἡ καρδιά της ἦταν χρυσή.

— Ἀχ!, εἶπε, πάμε γρήγορα... Πάμε νὰ τὴν καθησυχάσομε... Δὲν ἔξερατε πὺς στενοχωριέμαι!

Ἰότερα, σιγά-σιγά:

— Θεῖς μου, τὸ πορτοφέλι σου!

Τῆς εἶδωσε. Ἐκαίνη τῶνοιζε, εἶδε πὺς ἦταν καλὰ παραγμισμένα, συμβουλεύθηκε τὸ θεῖο της μὲ τὸ ἐλάμμά καὶ ὕστερα εἶδωσε σ' ἐκεῖνον ποὺ φαινόταν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογένειας.

— Ὅριστε, τοῦ εἶπε, θὰ πῆτε στὴν ὄγειά τῆς βασίλισσας σας.

Πρὶν ἀπέμῃ εἰ καρβουνιάρηδες συνέλθουν ἀπ' τὴν κατάκληθῆ τους, ὁ πρίγκιψ Ροδόλφος σήκασε τὴν ἀνεψιά του στὰ χεῖρα, καθάλλικεψε καὶ τὴν κάθισε στὴ σέλλα, μπροστὰ του. Ἐκαὶ κοντὰ ἦσαν τ' ἀμάξι. Τ' ἄλογο ἔφυγε

μέ καλπωμό. Η Ζίνα αποχαιρέτησε μ' ένα νεύμα τους καλούς ανθρώπους. Τους άφινε για ένθόμηση το άξιολάτρευτο χαμόγελό της, πού έδινε άκόμη μεγαλύτερη άξία στο βασιλικό της δώρο.

Γόρριαν χωρίς κανέν άπρόοπτο. Μα ή Ζίνα βρήκε τή θεία της στέ κρεβάτι.

Πνίγηκε τότε στα δάκρυα, ζήτησε συγγνώμη κι όρκίστηκε πως ποτέ δε θα ξανάκανε το κεφαλιό της.

Όσο για τόν σινιόρ Πισσατάο, ιδν έπαθαν τόν κακόμοιρο, μ' όλο πού δέν έφταιγε καθόλου.

οιεται στα μαθήματα. Καθόταν σε μία πολυθρόνα, στην άκρη του ίπποδρομίου, κι' ή Ζίνα, για να διασκεδάσει, επενόηζε νέο παιχνίδια :

Όρμωσε πάνω στην κυρία της τιμής και δέν έστριβε τ' άλογό της παρά μόνο σε άπόσταση λίγων μέτρων. Καί της κυρίας Ροζεμόντ έκοψε το αίμα !

Η άλήθεια είναι ότι το άστειο αυτό ήταν σκληρό και άπρεπο. Μα κανείς, δέν είχε διδάξει τή μικρή να περιτριζή τόν έγωισμό της και να κρατή τόν σεβασμό πού χρωστούσε στους μεγαλύτερους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Κάθε συναπάντημα

Κάπου-κάπου, ή Ζίνα έπιθυμούσε μία ζωή άπλή και, βλέποντας τα παιδιά του λαού, ζήλευε την έννοιασιά τους και την άφέλεια πού δέν τή δέσμοσε καμμιά έθιμοτυπία.

Κανείς δέν μπορούσε να μην ίκανοποιήση τις έπιθυμίες της. Ό γιατρός έούσησε γυμναστική γυνικώς, και ιδιαίτέρως μακρινούς περιπάτους.

Ό αντίβασιλιάς λοιπόν έδωσε διαταγή να θγαίνη ή Ζίνα κάθε μέρα με τις φιλενάδες της και να ξεμουδιάζη στους άγρούς, με την έπίβλεψη πάντα της κυρίας Ροζεμόντ.

Μία μέρα βγήκαν κι' οι τέσσαρις για να περπατήσουν σε δρόμος έξοχικούς.

Η άνοιξη σόλιζε με άγρια ρόδα τους φράχτες του δρόμου. Ό άέρας είχε μιάν έναιρητη γλόκα και τα ποσλιά κελαδοσαν στα κλαδιά.

Μεθυσμένες από ήλιο κι' άέρα, οι μικρές έραχαν σαν πουλάκια.

Είχαν άπομακρυνθή πολλά χιλιόμετρα άπ' το παλάτι. Η κυρία Ροζεμόντ δέν έμάλλωνε, μ' όλο πού έτρεψε καθώς τις έβλεπε να έτρέχουν με τέτοια έρέλλα. Η έθιμοτυπία κι' ή βασιλική άξιόπρεπεια δέν είχαν έδώ καμμιά θέση.

Έαφνικά ή Ζινέττα πετάχτηκε από ένα θάμνο, έπου ήταν κρομμένη, κρατώντας ένα εύρημα : μία φωλιά.

Με το δάχτυλο σά χείλη, έδειχνε στις φίλες της τή μικρή κατοικία, πλαγμένη με άχαρα και πούπουλα, έπου κοιμώνταν τρια-τέσσερα πουλάκια.

Μόλις είχαν βγίη άπ' τ' αγό τους και ήταν στοιμωγμένα τ'όνο κοντά σ' άλλο, με τα λεπτά σωματάκια τους, πού τα σκέπαζε δώ και κει λίγο χνούδι.

—Άχ, φθόριζε ή Μίλιε, τί χαριτωμένα πουλάι ! Να τα πάρουμε !

Ίτωσ, οι γονείς τους θάχουν χαθή. Θά τ' αναθρέψουμε στη φωλιά τους. —Με το μιμικρονόν ; είπε κοροϊδευτικά ή Κάρολα.

Έβλεσαν λιγάκι δονατά και τα πουλάκια έπνιγξαν : Δίχως να σηκώσουν τα βλέφαρα, άρχισαν να φωνάζουν, άνοιγοντας τα στόματά τους.

Η κυρία της τιμής μπήκε στη μέση.

—Άκούστε με δώ ! είπε. Άν τα χωρίσετε άπ' τή φωλιά τους, θα πεθάνουν. Βάλτε πάλι τή φωλιά σ'ό κλαδί της. Η φωλιά τους θάναί τώρα άπελειπισμένη πού δε βρήκε τα μικρά της.

Τα κορίτσια άκουσαν αυτή τή συμβουλή. Έββλαν πάλι τή φωλιά στη θέση της και σχεδόν άμέσως φάνηκε ή μητέρα. Κρατούσε στή μύτη της ένα έντομο. Δίστασε μία σιτημή καθώς είδε τα κορίτσια, νομίζοντας πως θα της έκαναν κακό.

Μά ή μητρική στοργή νίκησε το φόβο : Πέταξε θαρρεά στη φωλιά της και ρίχνοντας άνήσυχια βλέμματα στα κορίτσια, έκοψε κομματάκια το θήραμά της κι' έχωσε από ένα στα σωματάκια πού ήταν άνοιγμένα μπροστά της.

Τι χαριτωμένη μητέρα και γεμάτη στοργή ! Οι τρεις φίλες νιράπηξαν γιατί τους πέρασε άπ' το νοσ να της στερήσουν τα παιδιά της.

Ότιόσο εξακολούθησαν τόν περιπάτο τους, άφίνοντας ήσυχη τή φτερωτή οίκογένεια μέσα στους άνθισμένους θάμνους.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΟΥΔΑ

Τήν εκκλησουδά τή μικρή, πονετικά ποδε γνωρίσει κάθε μας μέρα θλιβερή, τήν εκκλησουδά τή μικρή τήν, έχουν τώρα πιά γαρμύσει !

Δίχως πολύχρωμα γυαλιά και χρυσοστόλιτες κοκόνες, παρηγοριάς ήταν φωλιά με τα καντήλια τα παλιά μπροστά στις γνάρμες εικόνες.

Κι' άξέχαστη είναι ή ταπεινή και φτωχική της καμπανούλα, πού μας καλούσαν όρθινή με τή λεπή της τή φωνή στη γκρημισμένη πιά εκκλησουδά.

Μά μία εκκλησιά τώρα λαμπερή στην ίδια θέση έχουνε χτίσει πού μοιάζει σά να καρτερή, όλη χουσίφι και κερά, νάρθη ό παπάς να λειτουργήση.

Έχει πολύχρωμα γυαλιά και πολυέλαιους στή μέση, — μα δέν ξεχνούμε τήν καλιά, παρηγοριάς ποδταν φωλιά κι' όλους μας τόσο είχε πονέσει !

Μ. Δ. Σ.

ΤΟ ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΟ

Ήταν ένα μεγάλο άππρο μαντρόσκυλο, με μία δλόμαυρη βέβλα στο λαιμό και δύο δλόμαυρες πάλι γραμμές στη ράχη. Όλη τήν ώρα, μέρα και νύχτα, καθισμένο μπροστά στην αλόπορτα του χωριάτικου σπιτιού, ή άναβασιμένο πάνω στη μάντρα, ή γρίζοντας τεμπέλικα στο δημόσιο δρόμο, γεμάτων άσπρη σκόνη άπονηχτική, άλοχτούσε δονατά, άκατάκαστα. Πότε με θυμό, πότε με μιάν άπρεπτη λόπη, σά να πονούσε ένα πόνω δονατό, και πότε έξαλλα, ένθουσιασμένα, σά να του τόχαινε μία μεγάλη χαρά. Τα κοκκάρια κι' οι κόττες δέν το πλησίαζαν ποτέ. Μάριαιναν έσο μπορούσαν, κρατημένα από φόβο άνίκητο. Μία μαύρη κατοικία, πού έμνε δερμένη κοντά στην αλόπορτα, φοβισμένη μαζευότανε κι' αυτή. Μόνο ένας άστειος γαιθαράκος, με μεγάλα χωρίς έκφραση ματια, γεμάτος έκκαρτέρηση κι' όπμογή, μασούσε το χορτάρι του εκει-καπου με στωική άταραξία και με άπάθεια όποδειγματική.

Το μεγάλο μαντρόσκυλο το φοβόμουν πολύ. Όταν κατέβαινα κατά το βράδυ από το δημόσιο δρόμο προς το σταθμό, για να πάρω το τραίνο, γυρίζοντας από το μακρινό προάστειο στην πόλη, ένας φόβος έβλενε τα γονατά μου και μία άνεξήγητη θλίψη μου έκτριγγε τήν καρδιά. Ήθελα δέν ήθελα, έπρεπε να περάσω μπρός από το μεγάλο άππρο μαντρόσκυλο, πού θα στεκότανε μπρός στην αλόπορτα, ή θα ήτανε άνεβασμένο πάνω στη μάντρα, ή θα γόριζε τεμπέλικα στο δρόμο, μα θα γαύριζε, θα γαύριζε πάντα. Τρόπος κανένας για να ξεφύγω τή δοκιμασία αυτή δέν όπήρχε. Έκτός αν ήθελα, άποφεύγοντας το πέρασμα από το δημοσιό δρόμο, να πλανηθώ μέσ' στα ξένα χωράφια και να παλεψώ μέσ' τις χαράδες, πού μου έκτειγναν τή νύχτα παγίδες κακές. Στο τέλος κατάνησα να μισώ, με μιάν δοναμη πού δε φανταζόμουν ποτέ μου πού ; είχα, τα άγρια ζώα με τα θυμωμένα ματια... Πόσες φορές δέν παρακαλέσα το Θεό να κάθαινε κάτ, να μη μπορούσε να κινηθεί, να μη μπορούσε να γαύρισει έτσι άπρίσια, δονατά, γοερά. Μόνο τα βράδια πού περνούσα πονοδουόμενος από κάποιο δικό μου, από τή μιλιά μου ή από τή θεία μου, ήμουν ήσυχος, δε δοκίμαζα κανένα φόβο και καμμία σγκίνηση. Μα και πάλι δέν είχα τή δόναμη να κοιτάζω το μεγάλο μαντρόσκυλο κατόμοστρα, να το περιπαίζω με τή ματιά, να έκδηλώσω μιάν χαίρεκακία δικαιοτάτη και σωρητή. Δε βιαζόμουν όμως και να περάσω. Είχα

μπροστά μου το φουστάνι τής μαμάς μου ή τής θείας μου, όχυρωμένοσυνα πίσω άπ' αυτό και βάδιζα με ήρεμο βήμα, κανονικό. Το μαντρόσκυλο γαύριζε πάντα. Μα δέν έκανε καμμιάν άπόπειρα να μου ριχτεί, δέν έξεδήλωνε καμμιάν άγρια πρόθεση. Η μαμά μου, ή θεία μου, ό μπαμπάς μου το γνώριζαν, το κοιτούσαν με φιλικό, ήσυχο βλέμμα, το ήσυχάζαν με γλοκόλογα...

Ός πού μία μέρα το μαντρόσκυλο, αν και με είδε να περνά μοναχός μου, ούτε άλόχησε, ούτε έτοιμάστηκε να με κουνήσει. Συμμαζευμένο κοντά στην αλόπορτα, με τήν όρά μέσ' στα σκέλη και τ' άδειά κατεβασμένα λοπιτερά, όβριλαζε σιγά, σά να παραπονιότανε με μιάν ήρημη λόπη, σά να θρηνηόσε μιάν βαριά συμφορά, άποκαμωμένο, εξαντλημένο, άνίκανο να έκδηλώσει με ζωηρότερο τρόπο τόν πόνο του. Από μέρες πριν, ένα κάρω του είχε σκατάσει τα δύο τρω πόδια, τα πονά. Η μουσική μου σόχη πραγματοποιήθηκε : Είχα γλωτώσει από ένα έχθρό. Και όμως ! δέν αίσθάνθηκα ούτε χαρά, ούτε καν μιάν άπλή ίκανοποίηση. Το λυπημένο βλέμμα του ζώου με τράξε. Η φανερή του άδυναμία, ή έκκαρτέρηση πού έδειχνε προς τήν ενάντια τόχη, το αίστρώ θέαμα των κομματιασμένων ποδιών του, με γέμισαν από μιάν βαθιά, μιάν άπρηκράτητη μελαγχολία. Και το βράδυ

έπεινο εξακολούθησα το δρόμο μου, περισσότερα ταραχμένος από κάθε άλλη φορά.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΘΥΜΑΤΑΙ

Κάτου άπ' το πεύκο, πού βούιζαν τα κλαριά του σαν ποτάμι κι' έτριζε το κερσί του στον άέρα, βρήκαν μιάν καρδιά πού είχε πεθάνει — μα δέν μπορούσε να λησμονήση.

Βελονίες μυριάδες, μικρές βελονίες, σχημάτιζαν άπάνω της το περίπλοκο κέντημα των πόνων, — πού δέν το ζωγράφισαν ποτέ χέρια φτωχής κόρης σε δαντέλλα-μηδά τάστρα στον ουρανό.

Κάτου από το πεύκο, ή πεθαμένη καρδιά έστένωσε κι' έλεγε :

— Δέν στενάξω πού οι πληγές μου ήταν μυριάδες, μόνο στενάξω πού ήταν τόσο μικρές, πού ήταν βελονίες. Ό άπρεπος λόγος, το πλάγιο χτύπημα, το βαμμένο χαμόγελο, το μίσος πού έτρεψε πριν χτυπήσει, ή δειλία πού δέν τολμούσε να κοιτάξη πίσω για να ιδή αν έκέντησε, — αυτές ήταν οι πληγές μου. Πέθανα χωρίς να με χτυπήση ένα σπαθί. Τέλειωσε λίγο-λίγο, από κεντρί. Κι' όμως με χτυπούσε το γένος των ανθρώπων, — αυτό πού δημιούργησε τάν πόλεμο και τήν ιστορία !

(Από το νέο βιβλίο «Παιδί Ροζομάρα» ΖΑΧΑΡΙΑΣ Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ)

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ.]

Η Ρηνούλα μπήκε στην άποθήκη πού φύλαγαν τα κούτσουρα κι' έβγαλε από κει-μέσα μιάν σανίδα με τέσσερις ρόδες και μ' ένα σχοινί. Αυτό ήταν το περίφημο άμάζι της. Έκάθησε άπάνω κι' είπε στο φίλο της.

— Πιάσε το σχοινί και τραβά. Έσύ τώρα είσαι το άλογο. Μπόρείς ;

Ό Τότης έπιασε το σχοινί κι' επράβηξε μ' όλη του τή δύναμη.

Άλλά έν' από τα δύο : ή ή κυρία Ρηνούλα ήταν πάρα πολύ βαρεία, ή ό κύρος Τότης πάρα πολύ αδύνατος. Γιατί μ' όλες της τις ρόδες, ή

σανίδα δέν κύλησε καθόλου, δέν κουνήθηκε ούτε βήμα.

— Μπα, μπα, μπα ! φώναξε ή μικρή χωριατοπούλα. Τί άγίοι είσαι σύ, παιδί μου ; Όχι' αυτό το άμαξάκι δέν μπορείς να τραβήξης ; Έλα, κάθησε σ'ό, να σ'ό κάρω τέλλογο εγώ.

Κι' ό Τότης έκάθησε άπάνω στη σανίδα με τις ρόδες κι' ή Ρηνούλα έπιασε το σχοινί.

Άλλά τί έγινε παρακάτω, θα σ'ς το πώ τήν άλλη φορά. (Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Μία οίκογένεια καρβυνιαράδων...» (Σελ. 33, στ. α'.)

Μά μόνο ή άλλαγή του καθηγητού δέν ήταν άρκετή. Ό πλεχτός φράχτης του ίπποδρομίου βγήκε κι' έβαλαν μιάν επνή δρόμνη πόρτα. Οι άνιαρές δόλτες ξανάρχισαν κι' ή Ζίνα θυμόταν με άναστεναγμούς τόν τρελλό της καλπωμό μέσα στον ήλιόλοστο κάμπο, άνάμεσα άπ' τα δέντρα, τα λουλούδια και τή χλόη.

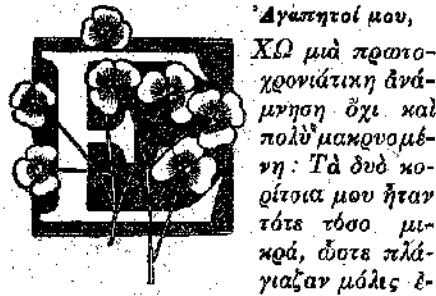
Ότερ' από λίγες μέρες, της παρουσίασαν το νέο καθηγητή. Ήταν ένας Οδύγρος με χοντρά μουστάκια και με φωνή καμπανιστή.

Η μικρή ξαναπεθόμισε το γλοκαμίλητο κι' εθγενικόν Ιταλό, πού το μόνο έλάττωμά του ήταν μιάν όπερβολική εθπειθεια στα κακρίτσια της.

Τόν είχαν διώξει, — μα πούσ έφταιγε ;

Έκτός αυτού, τώρα ή κυρία Ροζεμόντ είχε λάβει διαταγή να παρερρί-

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Αγαπητοί μου, ΧΩ μια πρωτοχρονιάτικη ανάμνηση όχι και πολύ μακρομένη: Τά δυο κορίτσια μου ήταν τότε τόσο μικρά, ώστε πλάγιαζαν μόλις ε- νύχτιαν και ξυπνούσαν μόλις ξημέρωσαν... Κάποια παραμονή Πρωτοχρο- νιάς, είχα πάει τη γυναίκα μου στο Σουρή, όπου μαζεύονταν όλοι οι λόγοι των Αθηνών, για να κόψουν την πηλίτα και να παίξουν για το κα- λό... Χωρίς να το καταλάβουμε, ξημε- ροώθηκαμε στο φιλολογικό εκείνο σα- λόνι. Όταν γυρίσαμε στο σπίτι, από τον Υμητιό πρόβαινε ο ήλιος. Τά κορίτσια, φυσικά, είχαν ξυπνήσει. Για να μπορούμε στην κάμαρά μας, έπρεπε να περάσουμε από τη δική τους. Καί μās είδαν... μās είδαν, με τά καλά μās, να λοχόμαστε απέξω, πρωτ-πρωτ, για να κοιμηθούμε! Γούρλωσαν τά ματάκια τους, άνοιξαν τά στοματάκια τους, κι ή πιο μικρή είπε:

—Μπά! Έτσι γρήγορα βγήκε σή- μερα ο ήλιος!..

Και πάλι τό βράδυ μās ρώτησαν με προθυμία:

—Θά πάτε κι' άπόψε στού Σουρή;

—Όχι άπόψε.

—Κόψμα!

—Και γιατί θέλατε να πάμε;

—Γιά να ξημερώση πάλι γρή- γορα!

Καταλάβατε δηλαδή; Οι μικρούλες, μπροστά στο άουθητόστο, ένόμισαν πως δ ήλιος είχε βγή νωρίτερα, επειδή ε- μείς, είχαμε πάει στού Σουρή! Έτσι συσχετίσε τά πράγματα τό μυαλουδά- κι τους και μία τέτοια πλάνη γεννή- θηκε στο νού τους. Φαντάζεσθε πό- σο γελάσαμε όπως πάντα γελούμε, — με τίς άπρόοπτες αυτές πλάνες των παιδιών, με τά «παιδικά πνεύματα»... Κι' όμως, συλλογίσθηκα πολλές φο- ρές ενώ, σε πόσες πλάνες δεν βρισκό- μαστε κι' έμεις οι μεγάλοι! Πόσα πράγματα δεν τά πιστεύουμε γι' αλη- θινά, ενώ δεν είναι παρά τόσα όμορφα φέμματα! — Νά, π: γ: εκείνη την ίδια ημέρα: τά μικρά μου κορίτσια ενό- μιζαν πως δ ήλιος βγήκε τη νύχτα, κι' έμεις, οι μεγάλοι, ενομιζάμε πως ήταν... Πρωτοχρονιά. Πώς ή ημέρα δηλαδή εκείνη είχε πραγματικώς κάτι τό εξαιρετικό: πως δ ήμος της αθήης της εφ'ότις έβαν καινούργιο χρόνο

που γεννιόταν και πως τά περασμένα μισόνηγτα, δ παλιός κρημνίστηρε στην άβυσσο κι' Ιχάθη!..

Αυτό νομίζουμε κάθε φορά, τη νύχτα της 31 του Δεκέμβρη προς την 1 του Γεννάρη: Και μόνο γιατί τό πι- στεύουμε όλοι και κάνουμε οδ νάταν αλήθεια, μόνο γι' αυτό δεν είναι... «παιδικό πνεύμα». Είδεμή, αν τό ε- ξετάσετε καλά, θά ιδήτε πως δεν δια- φέρε καθόλου από πλάνη μικρού παιδιού. Πήραμε, κατά συνθήκη, μία ημέρα οποιαδήποτε, κι' είπαμε: «Απ' αυτή αρχίζει δ Χρόνος». Άλλοτε ή- ταν ή 1 του Σεπτεμβρη, τώρα είναι ή 1 του Γεννάρη, ύστερ' από μερι- κούς αιώνες μπορεί να είναι ή 1 του Μάρτη. Κάθε ημέρα, βλέπετε, μπο- ρεί μια χαρά να γίνη Πρωτοχρονιά, άρκεί να τό θελήσουν και να συμφω- νήσουν οι άνθρωποι.

Ένα μόνο είναι τό βέβαιο: ότι μια δλόκληρη στροφή της Γης γύρω στον Ήλιο κάνει ένα χρόνο με τίς τέσσερες εποχές. Είδεμή πότε αρχίζει και πότε τελειώνει, δεν μπορεί να πη κανείς! Γιατί ούτε άρχή πραγματι- κώς υπάρχει, ούτε τέλος. Η μια στρο- φή διαδέχεται την άλλη άκατάπαντα. Ούτε στιγμή δεν στέκεται ή Γη. Ούτε Περνά δυο φορές από τό ίδιο μέρος του Άπειρου. Γιατί κι' δ Ήλιος, τό κέντρο του συστήματός μας, τρέχει κι' αυτός, φεύγει, μαζί με όλους τους πλανήτες που τον τριγυρίζουν.

Έπρεπε όμως να έχουμε μια ή- μερα για Πρωτοχρονιά. Κι' όρίσαμε την 1 του Γεννάρη. Η ημέρα αυ-ή όχι μόνο δεν είναι πραγματικώς ή άρχή του χρόνου, αλλά ύστες ούτε ή πιο κατάλληλη για να καθιερωθή. Κόβει άξαφνα τό χειμώνα στα δυο κι' άφίνει τον μισό στον περασμένο χρόνο! Γι' αυτό πολλοί νομίζουν πως κατάλληλότερη γιά Πρωτοχρονιά θάταν ή ημέρα που αρχίζει ή Άνοιξη ή: τουλάχιστο τό Φθινόπωρο: ή άρχή του χειμώνα ή του καλοκαιριού.

Τό ίδιο συμβαίνει με πολλά άλλα πράγματα που έχουν καθιερωθή από τους ανθρώπους κι' όχι από τη φύση, κατά συνθήκη. Η καθιέρωση αυτή μās κάνει να τά πιστεύουμε γι' αλη- θινά. Μουσικές, κάλαντα, κανονίες, βασιλόπητες, δώρα, ευχές, όλα μās κάνουν να φανταζόμαστε ότι την 1 του Γεννάρη μπαίνει καινούρ- γιος Χρόνος, σαν ένας άνθρωπος που ξεροχεται να μείνη μαζί μας οδώδεκα μή- νες. Άλλά τί χάνουμε; Είναι μια από τίς όμορφες εκείνες πλάνες που δεν βλέπουν: Ότι κάνουμε σήμερα, θά τό κάναμε μίαν άλλη μέρα του χρό- νου και θάταν τό ίδιο. Λοιπόν... εντυ- χισμένο τό 1923!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μυθιστόρημα του Άκαδη- μαϊκού JULES SANDEAU)

Α'. (Συνέχεια)

«Νά μή στά πολολογή, έτημέρωσε δ Θεός την ημέρα κι' δ Στέφανος τά ίδια. Κι' όμως έλπικα πως θά τον ώ- φελούσε δ Ήλιος και θά τό περνούσε ή άδυσχέσια. Μά και τό εύλογημένο έ- κεινο Ενεδοχείο μήπως ήταν πράμ- μα! Τό παλάτι, θά έλεγες, της Με- λαγγολίας; Σά να ήταν φτιασμένο έ- πιτηδες να βραϊνή την καρδιά κι' όχι να την άνοιγη. Μά και τό Ροοδερνάρδο έλο δεν έχει τίποτ' άξιοπεριεργό παρα μόνο την κρημαστή γέφυρα. Ά ή θεια, τη θέλεις κανείς και θιτομαζει τί είναι ο ναός του ανθρώπου! Άλλά τί τό θές! Ο Στέφανος δεν έξρω καλά- καλή αν καταδέχτηκε να γυρίση να την ιδή. Τού είπα αν θέλη να περπα- τήσουμε, να προχωρήσουμε, άλλ' αυ- τός κάθησε σε μία πέτρα συλλογισμέ- νος χωρίς μιλιά. Σε λίγο την ρώτησα:

«—Μά τ' είν' αυτά, Στέφανε; Θέ- λεις να γυρίσουμε στο Πουλίγγο;

«Ενόμιζα πως θά πηδούσε απ' τη χαρά τ ο, μά ούτε σάλεψε από τη θέ- ση του. Το κλιμένο κι' αυτό δεν ήξερε την αία της μελαγγολίας του. Τό έ- παθε άπαραλλαχτα σαν τά λουλούδια που τά μεταφρετεύουν 'ς άλλον τόπο και μαραινούνται χωρίς να έξέρουν γι- ατί... Μά να σοδ πώ, κι' έ,ώ δεν ή- ξερα τί να υποθέσω.

«Ας γυρίσουμε λοιπόν!

«Ός τά μιά του δρόμου, δ Στέ- φανος τά ίδια. Άλλά καθώς πλησιά- ζαμε στην παραλία και μās φέθηκε πάλι τό θαλασσινό άεράκι, στη στιγ- μη φάνηκε σε να έβπησε από βαθό βρυο. Σε λίγο πάλι που ακούσθηκε κι' δ κρότος των κομάτων σε μία εσχά- ριστη μουσική, ή όψη του Στέφανου άλγισε, έφρισε. Και να άξαφνα, ά- νάμπε από ένα σριστό βράχο, προ- βάλλει μακριά στον όρίζοντα μια πρά- σινη γραμμή. Καθώς την είδε, δ Στέ- φανος έγεινε άλλος έτάλλοι, ζωτά- νεψε, και με χαρά μεγάλη έφώναξε:

«—Νά ή θάλασσα!.. να τη!..

«Όταν φθάσαμε τέλος στο χωριό μας, δ ήλιος είχε δώσει πρό πολλοδ. Μά δ Στέφανος, χωρίς να χάση στιγ- μη, πήδη απ' τ' άράξι και μιά και δυο τρέχει στην άπροσταλιά. Ποδ να τον κρατήσω! Κι' όταν σε λίγο πή- γα να τον πάρω, δεν βρήκα να κάθη- ται άπάνω 'ς ένα βράχο και να βλέπη τη θάλασσα, τη θάλασσά του, την ά- γαπημένη του φιληνάδ, χωρίς να του κινή καρδιά να ξεκολληση τά μά- τια του από πάνω της! Είδα κι' έκαθα- ως να τον ξεκολλήσω έγώ από κεινο τό βράχο... Ε, πως σοδ φαίνεται;

«Σήμερα τό πρωί, μόλις σηλώθη- κε, από δώ πάν οι άλλοι! Τώρα ά κούω τη φωνή του. Παίξει, κάτω στο λιμάνι, με τά χωριατόπουλα. Πανα γιά μου! σε τί χάλι θά μοδ φέρη τε πανταλονάκι του!

10 Σεπτεμβρίου 1854

«Δεν μπορώ να υποφέρω τό χωρι- σμό σοδ. Πρέπει να φύγω, θέλω να φύγω από δώ. Μά πάλι πως να φύγω; Τότο κλά είναι δώ δ Στέφανος μας! κι' δ καρδός είναι ακόμα λαμπρός. Ποδ να έρω τό θάρρος να τον άπο- σπάσω από τό χωριό αυτό που εχ τόσο εσχάριστα κι' όπου ή θάλασσα κι' ή άκρογαλιά λές και τον άναγωνρίζουν σε μι- κρό βασίλειά τους; Πώς να ποφασίσω να κόψω τόσου δεσμούς; Γιατί τώρα πιά δεν είναι ζήτημα γυρισμό, είναι ζήτημα χωρισμό. Μόλις του κάνω λόγο και τό προσωπάκι του σοννεφιάζει και τά μα- τάκια του διορκώνουν. Μόνο ού, άγαπητέ μου, θά μπορού- σες να με θγάλης απ' αυτό τό λαθύρινο. Αποφάσισε κι' έλα, σαν πατέρας που ει- σι, και θά σκόουση, τί θά κάμη! Περάζου μια στιγμή νάρπάξης τη γυναίκα σοο και τό γιό σοο. Ο Στέφανος, έξ- ρεις, σε λατρεύει. Τίποτα, ούτε δ Ήλιανός, δεν κατόρ- θωσε να σοδ πάρη τη θέση που έχεις στην καρδιά του. Η μεγάλη χαρά που θά αισθανθή δεαν θά σε ιδή, θά τον ήμερώση και δεν θά θε- λήση νάντισταθή, δεαν πης σοδ ότι πρέπει να φύγουμε.

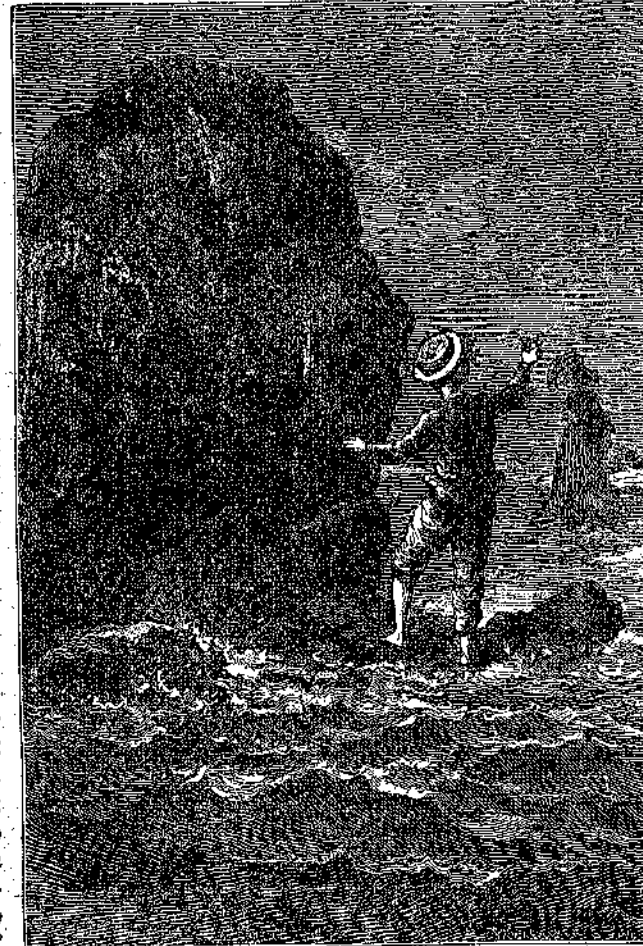
«Κοίταξέ να κατορθώσης να είσαι δώ ώ; τό τέλος του μηνός. Κι' αν ακόμα είναι φόβος να πάθουν λίγο τά συμ- φέροντα μας, άς πάθουν, δεν πειράζει: ύγεια νάχουμε κι' όλα διορθώνονται. Όταν θά γυρίσουμε στην πρωτεύουσα, να πάμε άργά-άργά από τους καλύτε- ρους δρόμους κι' έλπίζω ότι ή δια- σκείδαση του ταξιδιού, τά όραία πράγ- ματα που θά ιδή και μάλιστα ή πα- ρουσία σου, θά τον κάνουν να ξεχάση τη θάλασσά του. Γιατί, καθώς έφρισε, 'ς αυτή την ηλικία, κανένα πάθος δεν ριζοβολεί.

«Όλα καλά, άγαπητέ μου, μά δεν μοδ λές, άρρω φθάσαμε στο σπίτι μας, τί θά γίνη αυτό τό κλιμένο, που συνήθως νάνανπνέ καθαρόν άερα και να βλέπη μπροστά του μίαν άπέρανη έκταση; Τι θά γίνη, δεαν θά κλεισθή πάλι στο κλουβί, τό έλεθερο θαλασ- σοπούλι μας;...»

Στό τέλος αυτού του γράμματος ήταν ζωγραφισμένο ένα πράγμα, που ήθελε να παραστήση τάχα πλοίο με άνοιχτά πανιά, έτοιμο να φύγη. Κάτω απ' αυτή τη ζωγραφιά, δ Στέφανος έγραψε λί- γες σειρές όρνιθοσκλίματα, που κα- νένας άλλος δεν θά μπορούσε να τά διαβάτη. Ο πατέρας του όμως τά διά- βασε μια χαρά. Όλοι οι πατέρες κι' όδες οι μητέρες έχουν αυτή την εδ- κολία!

Και να τί έγραφε δ Στέφανος στον πατέρα του:

«Αγαπητέ μου μπαμπά,

«Επίσασ έναν κάβουρα!» (Σελ. 37, στ. 6.)

«Σ' άγάπώ πολδ πολδ Πώ; ήθελα να έρθης έδώ να μείνης μαζί μας! ήθελα ακόμη να μπω μέσα στη θά- λασσα, μά ή μαμμά δεν μάφινει. Όλη μέρα γυρίζω έδώ κι' εκεί κι' έργά- ζομαι φοβερά. Στιγμή δεν καθουμαι άργός. Χθές μάλιστα έπιασα έναν κά- βουρα σε μιά τρόπα ενός βράχου. Έχω να σοδ πώ ένα σωρό πράγματα, άλλα δεν προφθαίω, γιατί θά κλειση τό εκ- χυδρομαί.

«Σε γλυκοφιλώ — δ Στέφανός σοο.»

«Γ. Γ. Έγώ τό ζωγράφησα τό κα- ρθάκι!»

Έτσι είναι πλασμένη ή ανθρώπινη καρδιά: όσα κι' αν πάθη, όσα κι' αν

χάτη προτριλέστα, δεν καταβάλλε- ται, δεν μαρπύεται, αλλά έχει τη δύ- ναμη νάνλαμβήνη σιγά-σιγά, να ζωο- γονήται και να άναΐσχηται τη χαρά. Τά πένθιμα χρώματα ξεθωριάζουν κι' σβώνονται: ή φοβερή όψη των πραγ- μάτων γίνεται ήμερώτερη: ή χλοή πρσπινίζει πάνω στους τάφους κι' ή ζωή άναγνίξει πάνω στο θάνατο. Ο Πανάγαθος έσαι θέλησε να γίνεσαι για την παρηγοριά των πλασμάτων του.

Κι' ή κυρία Ειρήνη λο.πών έμελλε να ένωθή πάλι με τον άντρα της για να μη έβνα χωριστόν ποτέ. Τα θάσανά τους έπλησίαζαν να τελειώσουν κι' ή εθτοχία εσανόρχισε να χα- μογελά 'ς αυτή την οικογένεια, που την είχε κατακεραυνώσει ή δυστυχία.

Ο κ. Γεώργιος, δ πατέρας του Στέφανου, τακτοποιέσε τά πράγματά του κι' έτοιμαζόταν να πάη νάνταμώση της άγα- πημένους του. Τίποτ' άλλο δεν έμενε, παρά να προσδιορηση και να τους γράφη την ημέρα που θά έφθανε. Η γυναίκα του τον περίμενε, δεν έβλεπε την ώρα να τον έαναΐδη, για να τοδ δεί- ξη με χαρά και καμάρι τό γιό του όγίαστατο, έδρωστο, ροδο- κόκκινο, μ' όδες τίς χάρες και τίς όμορφιές της παιδικής ή- λικίας.

Ποδ να φανταζόταν τίς νέες συμφορές που τη φοβέριζαν!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Μεγάλο τόλμημα

Έφθάσαμε στις 15 του Σε- πτεμβρη.

Την ημέρα εκείνη, τόπομε- σήμερο, τό χωριό φαινόταν έ- ρημο κι' άπαρατημένο. Αν ή- ταν κανείς εκεί, θά ενόμιζε πως δλ' ή ζωή είχε φύγει. Για- τί τί κάτοικοι του ήταν όλοι έξω: οι φαράδες στη θάλασσα, οι έργάτες στις άλοκές, οι γυ- ναίκες είχαν πάει να μαζέψουν φύκια ή να πιάσουν γαρίδες. Στο χωριό δεν έμεναν παρά μόνο τά παιδιά, τά πολδ μικρά παι'ία που οι γονείς τους δεν μπορούσαν να τά πάρουν μαζί τους, — κημιά δωδεκαριά κουτουόβελα, που επειδή έλειπαν οι μεγάλοι, αυτά ήταν άόλοτοι κούρια του χωριού.

Ηταν από έττά χρονών ως δέκα, έκτός από τό γιό του καπατά Κουριά που αυτός είχε πατήσει τα δώδεκα. Κι' επειδή ήταν δ μεγαλύτερος κι' είχε άρκετη πείρα για την ηλικία του, τοδ είχαν πη να προσέχη τάλλα τά μικρότερα.

(Έπεται συνέχεια) Μετάφρασις Π. Γ. Φ. και Γρ. Ε.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΑΣ

Γ'Αειθ. Έγκο. 41
Εμείς, ψυχή μου, μοναχοί
το δρόμο θά τραβήξω
κι' αν σκοτεινός ο δρόμος μας,

Γ'Αειθ. Έγκο. 42
Ετσι ολοένα σέρνοντας
το άρρωστο κορμί μας,
θα φτάνουμε σιγά σιγά
στο τέλος του, ψυχή,

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Γ'Αειθ. Έγκο. 36
Νύχτα, παρामीνη Χριστουγεν-
νών. Στο σπίτι ελοι είχαν κοιμη-
θή. Μόνο εγώ, άγρυπνος, άνησυ-
χος, γύριζα στο κρεββάτι μου

ΔΕΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΣΤΟΝ ΟΜΟ ΤΟΥ ΚΙ

Ενα σακκούλι γεμάτο παιχνίδια;
Εκεί μέσα είναι και η κούκλα
σου! — Ω! Εκεί μέσα είναι και
η κούκλα μου... ψιθυρίζω. Και
σιγά-σιγά αποκοιμάται.

ΔΕΛΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

ΒΑΡΚΑΔΑ

Και μπήκα στη βαρκούλα μου,
έχτες το βράδυ-βράδυ,
και τραβήξα στο πέλαγο
μονάχη, στο σκοτάδι.

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Στα βάθη της εστίας
της φύσης ή γαλήνης
Μακρινά από κάθε λογισμό,
μακριά από κάθε οδύνη.

ΠΑΘΗΜΑ

Ημωνα μικρός. Γυρίζοντας
ένα μεσημέρι από το σχολείο,
μυθ' ακοφανής έπειδή είχαν
καθίσει στο τραπέζι και τρώγα-
νε... χωρίς να προμένουν έμένα

Η ΚΟΥΚΛΑ

— Έλα, χρυσό μου, πέςε τούρα
να σε σκοτάσω, λέγω στην άδελ-
φούλα μου και προσπαθώ να
την πλαγιάσω. — Όχι, μου άπαν-
τή και κομμάτια στο λαιμό μου!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Το Ρόδο βρήκε κάποτε
Το Φορέο στο δρόμο
Και τούπε: Φίλε, τάματες;
'Ο κόσμος θά χαλάση!

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Συγούριζα εκείνο το κομμάτι
πραγματάκι της τουαλέτας,
όταν, μ'ένα άδέξιο κίνημα, άνα-
ποδογούρισα ένα μπουκαλάκι μυ-
σουδιά από τις πιο άκριβές.

ΚΑΛΗ ΣΑΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ,

άγαπητά μου παιδιά! Με ύμνια, χα-
ρά κι' εδ'ύχλια το Νέον Έτος 1923 ή
έβλε να σας φέρη την έκπληρωση κά-
θε εύχαικού σας πόθου και κάθε ώ-
ραλου σας όνειρου. Άλλά προπάντων

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Για να δείξουν την ταχύτητα
της άμαξοστοιχίας Παρισίου—
Λυών, οι Γάλλοι διηγοούνται το
έξής ανέκδοτο:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Το Ρόδο βρήκε κάποτε
Το Φορέο στο δρόμο
Και τούπε: Φίλε, τάματες;
'Ο κόσμος θά χαλάση!

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Εξεδόθη πρωτοχρονιάτικη, στη σαι-
ρά των 'Απάντων Ένοικοσούλων, ή
πρώ πολλού έθνησλημένη και πολυζή-
τη «Στέλλα Βιολόγητη». Είναι ένα
χαριτωμένο βιβλίο, που περιέχει το
διήγημα μαζί και το δράμα, με ώ-
ραίο δίχρωμο έξώφυλλο, όπου φηγου-
ράται ή μεγάλη ήθοποιος Μαρίκα Κο-
τοπούλη στο ρόλο της Στέλλας. Τιμή-
ται: δρ. 8, και με το ταχυδρομικό, για
το Έσωτερικό δρ. 2,20 και για το Έ-
ξωτερικό δρ. 11,60.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Για να δείξουν την ταχύτητα
της άμαξοστοιχίας Παρισίου—
Λυών, οι Γάλλοι διηγοούνται το
έξής ανέκδοτο:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Το Ρόδο βρήκε κάποτε
Το Φορέο στο δρόμο
Και τούπε: Φίλε, τάματες;
'Ο κόσμος θά χαλάση!

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Εξεδόθη πρωτοχρονιάτικη, στη σαι-
ρά των 'Απάντων Ένοικοσούλων, ή
πρώ πολλού έθνησλημένη και πολυζή-
τη «Στέλλα Βιολόγητη». Είναι ένα
χαριτωμένο βιβλίο, που περιέχει το
διήγημα μαζί και το δράμα, με ώ-
ραίο δίχρωμο έξώφυλλο, όπου φηγου-
ράται ή μεγάλη ήθοποιος Μαρίκα Κο-
τοπούλη στο ρόλο της Στέλλας. Τιμή-
ται: δρ. 8, και με το ταχυδρομικό, για
το Έσωτερικό δρ. 2,20 και για το Έ-
ξωτερικό δρ. 11,60.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Για να δείξουν την ταχύτητα
της άμαξοστοιχίας Παρισίου—
Λυών, οι Γάλλοι διηγοούνται το
έξής ανέκδοτο:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Το Ρόδο βρήκε κάποτε
Το Φορέο στο δρόμο
Και τούπε: Φίλε, τάματες;
'Ο κόσμος θά χαλάση!

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Εξεδόθη πρωτοχρονιάτικη, στη σαι-
ρά των 'Απάντων Ένοικοσούλων, ή
πρώ πολλού έθνησλημένη και πολυζή-
τη «Στέλλα Βιολόγητη». Είναι ένα
χαριτωμένο βιβλίο, που περιέχει το
διήγημα μαζί και το δράμα, με ώ-
ραίο δίχρωμο έξώφυλλο, όπου φηγου-
ράται ή μεγάλη ήθοποιος Μαρίκα Κο-
τοπούλη στο ρόλο της Στέλλας. Τιμή-
ται: δρ. 8, και με το ταχυδρομικό, για
το Έσωτερικό δρ. 2,20 και για το Έ-
ξωτερικό δρ. 11,60.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Για να δείξουν την ταχύτητα
της άμαξοστοιχίας Παρισίου—
Λυών, οι Γάλλοι διηγοούνται το
έξής ανέκδοτο:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Το Ρόδο βρήκε κάποτε
Το Φορέο στο δρόμο
Και τούπε: Φίλε, τάματες;
'Ο κόσμος θά χαλάση!

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Εξεδόθη πρωτοχρονιάτικη, στη σαι-
ρά των 'Απάντων Ένοικοσούλων, ή
πρώ πολλού έθνησλημένη και πολυζή-
τη «Στέλλα Βιολόγητη». Είναι ένα
χαριτωμένο βιβλίο, που περιέχει το
διήγημα μαζί και το δράμα, με ώ-
ραίο δίχρωμο έξώφυλλο, όπου φηγου-
ράται ή μεγάλη ήθοποιος Μαρίκα Κο-
τοπούλη στο ρόλο της Στέλλας. Τιμή-
ται: δρ. 8, και με το ταχυδρομικό, για
το Έσωτερικό δρ. 2,20 και για το Έ-
ξωτερικό δρ. 11,60.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Για να δείξουν την ταχύτητα
της άμαξοστοιχίας Παρισίου—
Λυών, οι Γάλλοι διηγοούνται το
έξής ανέκδοτο:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Το Ρόδο βρήκε κάποτε
Το Φορέο στο δρόμο
Και τούπε: Φίλε, τάματες;
'Ο κόσμος θά χαλάση!

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Εξεδόθη πρωτοχρονιάτικη, στη σαι-
ρά των 'Απάντων Ένοικοσούλων, ή
πρώ πολλού έθνησλημένη και πολυζή-
τη «Στέλλα Βιολόγητη». Είναι ένα
χαριτωμένο βιβλίο, που περιέχει το
διήγημα μαζί και το δράμα, με ώ-
ραίο δίχρωμο έξώφυλλο, όπου φηγου-
ράται ή μεγάλη ήθοποιος Μαρίκα Κο-
τοπούλη στο ρόλο της Στέλλας. Τιμή-
ται: δρ. 8, και με το ταχυδρομικό, για
το Έσωτερικό δρ. 2,20 και για το Έ-
ξωτερικό δρ. 11,60.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Για να δείξουν την ταχύτητα
της άμαξοστοιχίας Παρισίου—
Λυών, οι Γάλλοι διηγοούνται το
έξής ανέκδοτο:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Το Ρόδο βρήκε κάποτε
Το Φορέο στο δρόμο
Και τούπε: Φίλε, τάματες;
'Ο κόσμος θά χαλάση!

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Εξεδόθη πρωτοχρονιάτικη, στη σαι-
ρά των 'Απάντων Ένοικοσούλων, ή
πρώ πολλού έθνησλημένη και πολυζή-
τη «Στέλλα Βιολόγητη». Είναι ένα
χαριτωμένο βιβλίο, που περιέχει το
διήγημα μαζί και το δράμα, με ώ-
ραίο δίχρωμο έξώφυλλο, όπου φηγου-
ράται ή μεγάλη ήθοποιος Μαρίκα Κο-
τοπούλη στο ρόλο της Στέλλας. Τιμή-
ται: δρ. 8, και με το ταχυδρομικό, για
το Έσωτερικό δρ. 2,20 και για το Έ-
ξωτερικό δρ. 11,60.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Για να δείξουν την ταχύτητα
της άμαξοστοιχίας Παρισίου—
Λυών, οι Γάλλοι διηγοούνται το
έξής ανέκδοτο:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Το Ρόδο βρήκε κάποτε
Το Φορέο στο δρόμο
Και τούπε: Φίλε, τάματες;
'Ο κόσμος θά χαλάση!

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Εξεδόθη πρωτοχρονιάτικη, στη σαι-
ρά των 'Απάντων Ένοικοσούλων, ή
πρώ πολλού έθνησλημένη και πολυζή-
τη «Στέλλα Βιολόγητη». Είναι ένα
χαριτωμένο βιβλίο, που περιέχει το
διήγημα μαζί και το δράμα, με ώ-
ραίο δίχρωμο έξώφυλλο, όπου φηγου-
ράται ή μεγάλη ήθοποιος Μαρίκα Κο-
τοπούλη στο ρόλο της Στέλλας. Τιμή-
ται: δρ. 8, και με το ταχυδρομικό, για
το Έσωτερικό δρ. 2,20 και για το Έ-
ξωτερικό δρ. 11,60.

Οποιοσ τὸ λύση εἶναι σοφός...
"Αν κ' εἶναι καταρὸ σά φως :
Πιάνω και γράφω ἕνα φωνήεν,
Κονιά του, κολλητή, ἐν' ἀριθμῷ
(Ὁποῦ... ἀνάποδα τοῦ μοιάζει.)
Καὶ τὸ παράξενο ζευγάρι αὐτὸ
Ἄλλο ἀριθμῷ παρουσιάζει !

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ Ἰππικοῦ
68. Πυραμῖς

* * * * * = Σύνδεσμος.
* * + * * = Ἀντωνυμία.
* * * + * * * = Νήσος Αἴγ.
* * * * + * * * * = Ἀρχ. Ζωγράφ.

Οἱ σταυροὶ καθέτω ἐπὶ τῆ βασιδῆς
Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Νεραλ. Ἀστέρως
59-63. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ προσθήκη ἑνὸς φωνήεντος,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην
τῶν κάτωθι λέξεων, νά σχηματι-
σθοῦν, πάντοτε δι' ἀναγραμμια-
σμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :
ἀμνός, μῆρός, κίων, Ἔβρος, Τήνος

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Κριμῆς
64. Ποικίλη Συλλαβική Ἀ-
κροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώ-
της τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ
ἡ τρίτη τῆς τρίτης ἀποτελοῦν
Μυθολογικὸν τῆρας :

1, Πόλις τῆς Ἀττικῆς, 2. Πό-
λις τῆς Ἰταλίας, 3, Πόλις τῆς
Θεσσαλίας.

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Μπουκουλίνας
65. Ἐπιποσθέρμωνον

υ-α-η-αι-ει-α-ι-αι

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Ἀντέρου Νίκης
66. Γέφυρος

ΧΙΣ ΧΙΣ
ΜΟΥ ἡ ἀγαπητοῦ; λᾶ οὐ
ΧΙΣ ΧΙΣ
ΧΙΣ ΧΙΣ
Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Σκόρου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθῆς
67-68. Cinéma-rébus

Μεταφραζόμεναι γαλλιστὶ αἱ
κλιπατέρω, λέξεις καὶ προφερό-
μεναι γοργῶς, σχηματίζουσι δύο
ψευδώνυμα τῆς «Διαπλάσεως» :

1.- Τρελλός, γελᾷ, ὀστοῦν.
2.- ὄνος, ἰδός, κλίγη.

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Κικῆς

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Η. Ἀσκήσεων τοῦ φῶλ. 37

528. Περιμεφάλα (περι, κε-
φαλαία) - 529. Στερομετρία
(στερᾶ με τρία) - 530. Δέμβρος,
Δέσβρος - 531. Θάμνις-άμνός μονάς.
532. ΚΥΠΡΟΣ 533. ΒΡΩΜΙ-
ΥΒΡΙΣ ΟΝ (ῥομῖ, ὄν,
ΠΡΟΣ ἰον, ὄν,
ΡΙΣ ἰον, νόμιμον.)
ΟΣ - 534. 538. Διὰ
τοῦ βέλος, βε-
λός, βέλος, βε-
λά

ζω, ἄρβος, - 539. ΒΙΚΕΛΑΣ (Βα-
λός, Ἰκάνος, Κακός, Ἐργάζομαι,
Λαμβάνω, Ἄγριος, Σοβαρός) -
540. Σχνόγερρον νόσι Θεόν ἡ ἄ-
νάπνευ. - 541. Τῆρας; ἐστὶν εἰ τις
ἠτύχημα διὰ βίου. (τε, ρας, ἐς
τῆν, ἦε' εἰς ἰφ, τῆχη καὶ διὰ
βίου.) - 542. Moisson (mois, son.)
- 543. Pore, port, pore.

Τὸ πρόκιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαίρως ἀντιβο-
σῆσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εως 10 τὸ πολὺ λέξεις με
ἅλλᾳ στοιχεῖα δε. 4 (τὸ ἐλάχιστον τρι-
μῆρα). Περὶ τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, με πᾶσι δὲ στοιχεῖα
λεπτά 50, καὶ με κεφαλαῖα πκ. 50.
Ὁ κρινοτός στίχος δεκαπέντε 2.
Ἡ προσληρωμὴ εἶναι ἀναγκαίη.

(ΚΓ' - 91)
Ἐμπρός ! Διαπλάσπουλα,
μὰ ψῆφω σὰς νὰ δόσεις
σὲ μιαν ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ
που τῆς ἀρμόζει δόσεις !
Πληρωμένη Τρυγῶν

"ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ",
κοπός : φιλολογικός. ΒΑΣΙ-
Σ ΛΕΥΣ : ΣΜΥΡΝΗ, ΔΙΑΔΟ-
ΧΟΣ : ΙΩΝΙΑ.
ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ : Οἰκονομίας :
Μαργαρίτα, Ἀντιπροσωπειῶν :
Σμυρναῖος Μάρτυς : Προσταγάν-
δας : Νόμῃ τοῦ Δάσους, Φιλο-
λογίας : Ἀυτοκράτειρα, Πολέμων :
Ἰππότης Ὑδρας, Ἐσωτερικῶν :
Βεῖνὸγλου.

Ζητοῦνται δραστηρία μέλη καὶ
ἀντιπροσωποὶ. Δίσις : Ἀλέξ. Βεῖ-
νόγλου, Ἀβέρωφ 7-Γ, Ἀθήναι.

(ΚΓ' - 99)

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΕΜΠΡΟΣ ΟΣΙ ΜΕ ΣΥΜΒΑΘΕΙΤΕ
ΨΗΦΙΣΤΕ ΜΕ
ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΥΠΩΠΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1922

Προτεριπαίνοντας στὸ σαλόνι
τῆς Διαπλάσεως ὑποκλίνομαι
μπροστὰ σ' ὄλους.
ΤΗΛΑΥΤΗΣ ΦΑΡΟΣ

Διαπλάσπουλα, ψηφίστε με, πα-
ρακαλῶ.
ΔΟΣΙΑΣΜΕΝΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

Μόλις εἰμερα βρασκομαι σὲ
θέση νάνταποδῶσα τὰ ὀ-
φειλόμενα Μ. Μυστικῶ, νάπαντῆ-
σω στὸς προτεινάντας καὶ
συγκαρῶ, γιὰ τὸ καλλιτεχνικό-
τατο τετράδιο, τὴν ΗΛΙΟΓΕΝ-
ΝΗΤΗ, τὴν ὀπλοὶν καὶ ψηφίζω
εὐχαρίστως. - Ἰωνίδης Οὐδρανός

(ΚΓ' - 103)

ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΠΙΛΑ
Στὸ Δημοψήφισμα

Ἰδρῶθη Σῶλλογος ἐν Καλαμαῖς
ἰ με προσωνυμία «Ἰνδικός Ὁ-
κινάδς». Ζητοῦνται ἀντιπροσω-
ποὶ, Γράψατε : Ἄνδρ. Βουγιού-
καν Καλάμας.
"Ὅλοι στὸν Ἰνδικὸν Ὁκινάδον!"

(ΚΓ' - 105)

Συρακιᾶ, γὰ τὰ χιλιάσις.
ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

(ΚΓ' - 106)

Ἐισερχόμενος στὸ σαλόνι τῆς
μητέρας Διαπλάσεως, ζητῶ
ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν
Μ.Μ. με ἀναξάπαντας.
Ἄτοχος Προσφυγῆσις

(ΚΓ' - 107)

Τολστέϊ, «Φαραῶ», ὑπερευχα-
ριστῶ. - Αἰγυπτιακάκια, θὰ
με ὑποστηρίξετε στὸ Δημοψή-
φισμα ;; Πανταχοῦ Παρῶν

ΕΛΠΙΔΟΦΑΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ,
Στὸ ψευδώνυμό σου χαρίζου-
με τὴν ψῆφω μας. Διαπλάσπου-
λα, ἔδωθ' ἀ φωνῆτες ἐν ἔξερτε νὰ
ἐκλύγετε, ψηφίζοντας τὴν Ἐπι-
δόπλεχτη Περφύρα.

Δευτὴ Περιστέρά, Καρδέτα

Προκηρῶσα Διαγωνισμῶν Μ.
Μυστικῶν. Προθεσμία μη-
ναία. Βραβεῖα δύο. Δίσις : Δι-
μίλιον, Ἀβέρωφ 7-Γ, Ἀθήναι.
ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

(ΚΓ' - 119)

Η ΣΜΥΡΝΗ ἀλληλογραφεῖ
καὶ ἀνταλλάσσει Μ. Μ. με
ἀναξάπαντας.

(ΚΓ' - 111)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ
Ο Διαπλάστικὸς Σῶλλογος «Κό-
σμος τῆς Διαπλάσεως» μετα-
τρέπεται σὲ ψυχολογικὸ, με σκο-
πὸ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν
μελῶν, ποῦ ἐπιτυγχάνεται με τὴν
ἴδρυν βιβλιοθῆκη, διαλέξεων,
δραστηρικῶν δραστηρικῶν παρα-
στάσεων, συ. αὐλιῶν, ἐστῶν, ἐκ-
δρομῶν κλπ. Μέλη δεκτὰ ἀνω
τῶν 15 ἐτῶν. Ἀρχιμαρτῆσι 16
Ἰανουαρίου. Δίσις : Γ. Μαρκαν-
τῆνη, Μαυρομηχάλη 91, Ἀ-
θήνας.

(ΚΓ' - 113)

Ἰδρῶθησ' ὄσας Ἀθήνας Σῶλλο-
γος «ΗΡΑΚΛΗΣ». Ζητοῦνται
εἰκοσι μέλη. Σκοπός : μυστηριώ-
δης. Δίσις : Δήμηγ, Μετσοβου
18, Ἀθήνας.

Πεθεδρος «ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ»

(ΚΓ' - 114)

Στὸ Δημοψήφισμα καὶ ἡ :
ΕΛΠΙΔΟΦΑΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΓ' - 115)

— ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ —
Υποστηρίξω θερμότατα τὸ ὑ-
πέροχο αὐτὸ ψευδώνυμο.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

(ΚΓ' - 116)

Α δέλρια μου Διαπλάσπουλα,
Α με ὕγια καὶ χαρὰ νὰ περάσε-
τε τὸν καινοτόμο χρόνο.

ΑΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

(ΚΓ' - 117)

Κ. Κ. Κ. Κ., Γισαί τὸ εὐχα-
ριστῶ ; ΣΥΜΜΟΡΙΑ «Ο-
ΜΙΧΑΝ». Ὑποτάξω, γιὰ ἄλ-
λοῖμονά σου. - Σ. Β. Σ. Δ.

Κορδὸν τὸ πήρατε ; ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' - 118)

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' - 119)

Χοροκηδῶντας μπαίνουμι στὸ
σαλόνι τῆς Διαπλάσεως καὶ
χαίρετοῦμι ὄλους καὶ ὄλες.
Ἀνεχθῆναι καὶ ἀπνευματικοί,
ποιοὶ ἀπὸ σῆς εἶναι ἀξιοὶ νὰ μὰς
ἀνακαλύψου;
Καρδέτ' Ἡρώων, Ἀθάναιος Ἡρώς
Ἀφανέρωτος Ἡρώς

(ΚΓ' - 120)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΔΓΚΑΛΙΑ, Ζητοῦ-
μεν τὴ φίλιά σου τὴ δική
μας τὴν ἔχεις ἀπὸ πολλοῦ καθῶς
καὶ τοὺς ψῆφους μας στὰ Δημο-
ψήφισμα.
Καρδέτ' Ἡρώων, Ἀθάναιος Ἡρώς
Ἀφανέρωτος Ἡρώς

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟ "813,"
Συμμορία προποφανεσῆτη!!!

(ΚΓ' - 121)

Α νταλλάσω Μ. Μυστ. με ὄλους
καὶ ὄλες μέσω Διαπλάσεως.

Καλλιτέχνης

(ΚΓ' - 122)

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ ὀ υποστηρί-
ζομαι περιμένο γράμμα σου
ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡῶΝ, θὰ ἤθε-
λα ποῦν ἕνα σας τετράδιο : Νά
περιμένο; Ἰσπάλις, οὔτε ἀ-
παντήσεως δὲν ἀξίσεις.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΠΕΥΣ

(ΚΓ' - 124)

Π. Α. Σ. - Ἀποτέλεσμα Δια-
γωνισμοῦ καρτῶν. Βραβεύ-
θησαν : Ἀσσαράτ, Μπέσης, Ἐλαι-
νός : Ἀρατός, Φιγγαρά, Ἰουλι-
νός, Ἐδθῆμιον. Ἄοιπους εὐχαρι-
στοῦμεν. Φερέδα Ἀρμπάν, μὰθε
ὄτι μὰς ἔχεις πάντοτε συμμάχους.
Ὀμίχλη Χαλέρα, ποῦ φωνιστή-
κατε !!! Δὲν σῆς φοβούμεθα !!!
Κτυπάτε.

Ἀρχηγός : Κοιτουμπίνας

(ΚΓ' - 125)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὀ «ΑΝΤΙΤΗΤΟΣ»,
Σκοπός : Ἀνακαλύψεις ψευ-
δώνυμων. Καταστατικὸν δὲν 3.
πάρχει. Συνδρομὴ μηνιαία δε. 6.
Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπροσω-
ποὶ. Δίσις : Νικόλαον Μανούσον
(ιδίᾳ Γιάννην) p. r. Ἀθῆναι.

Πεθεδρος : ΧΟΛΕΡΑ

(ΚΓ' - 126)

ΦΡΕΛΟΣ ΔΥΡΜΠΙΑΝ Προ-
κηρῶσασι Διαγωνισμῶν Παι-
δικῶ Πνεύματος, γραμμῶν εἰς
μίαν γαλιεογραφικὴν κάρτα. Θὰ
βραβεύσομαι ἔσχαριστῶ. Προθε-
σμία δέμημος. Στείλατε ὄλοι καὶ
ὄλες. «ΟΜΙΧΑΝ», μὰς πρόλα-
βες. Δεχομεθα τὸν Πόλεμο. Εὐ-
χόμεθα στὰ Διαπλάσπουλα (πλην
τῶν ἐχθρῶν μας) εὐίχητ' ἐπὶ 1923.
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΑΡΑΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουσι ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
ἐπίτᾳ : 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
13ος καὶ 20ος. Ἐπιστὸς τίμος
δραχ. 10, ταχυδρομικῶ δὲ ἀπο-
στελλόμενος δραχ. 11,80 διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 12,40 διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1922)
ὑπάρχουσι ὄλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 29 ἐν ὄλω. Ἐπιστὸς τίμος
ἀρραφός δε. 40 καὶ ραμμένος δε.
43. Ταχυδρομικῶ τέλη ἐκάστου
τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς : Διὰ τὸ Ἐσωτερ. δε. 1,20
ὀ ἀρραφός καὶ δε. 2,80 ὀ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δε.
11 - εἴτε ἀρραφός εἴτε ραμμένος

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΩΚΙΑΝ :
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δραλῶσιν ἀμέσως τὴν νέαν των
δεῦδῆναι εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2 διὰ
τὴν ἐκδόσασιν τῆς νέας ταίνιας.
Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.